

Hồi 95

Cùng Hiểm Cực Độc

Bông Tô Anh gọi vội:

- Khoan đi, công tử ! Tôi muốn hỏi điều này.

Hoa Vô Khuyết dừng chân.

Nàng tiếp nói liền:

- Cái gã cùng bị nhốt với công tử đó, tên Giang Ngọc Lang, công tử có quen với gã chẳng ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Nếu tại hạ không quen hẳn thì thật là đại phúc hạnh đó cô nương !

Tô Anh cau mày:

- Công tử không chịu nổi gã ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Nếu chỉ khó chịu thôi cũng là một cái phúc lớn đó cô nương !

Tô Anh hỏi gấp:

- Công tử đã giết gã ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Không !

Tô Anh thở dài:

- Phải chi công tử giết gã ! Tại sao công tử buông tha cho gã chứ ? Cái thứ người đó, còn sống ngày nào là còn gieo hoạn họa cho người đời !

Hoa Vô Khuyết cũng thở dài:

- Hiện tại, gã mang trọng thương, mà lại bệnh hoạn, tại hạ xuống tay làm sao được ?

Tô Anh cười khô:

- Cái tật của quân tử là thế ! Tuy nhiên, nếu công tử không có cái tật đó, tôi chỉ sợ ...

Hoa Vô Khuyết không muốn nghe nữa, dậm chân định bước đi.

Tô Anh hấp tấp gọi:

- Chờ nghe tôi nói câu này nữa, công tử ơi !

Hoa Vô Khuyết bắt buộc phải dừng lại.

Hắn gấp giọng hỏi:

- Việc chi nữa đó, cô nương !

Tô Anh nhếch nụ cười duyên thốt:

- Thiết Tâm Nam quả có con mắt rất tinh, nhận xét người không lầm ! Công tử ôn nhu, khả ái thế đó, rất xứng đôi với nàng lắm lắm !

o0o

Nếu Tiểu Linh Ngư vốn nóng tính, bảo một người nóng tính ngồi chờ, kiên nhẫn chờ là cầm như muốn giết người đó !

Tiểu Linh Ngư khản cấp cực độ, nghe như có lửa đốt trong lòng, chàng không thể đứng hay ngồi yên một chỗ, cứ đi tới đi lui, chốc chốc lại hỏi Hồ Dực Sư.

- Người có chắc Tô Anh sẽ đến đây chăng ? Nhất định là nàng phải đến chăng ?

Hồ Dực Sư quả quyết:

- Chắc chắn !

Nhưng rồi chính y chờ mãi cũng sốt ruột, đã sốt ruột là dâm lo, lo vì nếu Tô Anh đến chậm là Tiểu Linh Ngư phát cáu, mà y thì còn mang chất độc trong người.

Chất độc đó phát tác nhanh, hay đến lúc nào mới phát tác ? Dù sao thì cũng phải được giải độc sớm, càng sớm càng hay.

Thoạt đầu y khản cấp, song chưa dám hỏi gì.

Dần dần, cái độ khản cấp lên cao, y không còn dằn lòng được nữa, mới ướm thử:

- Chất độc trong mình tại hạ chỉ sợ phát tác gấp, phải vậy không các hạ ?

Tiểu Linh Ngư quắc mắt quét qua y, gằn giọng:

- Người muốn trao giải dược ra ngay bây giờ ?

Hồ Dược Sư cười vuốt:

- Những gì công tử phân phó, tại hạ đều làm cả. Chỉ xin công tử ...

Cái tiếng các hạ, y cho rằng chưa đủ nói lên sự cung kính từng phục, y dùng luôn hai tiếng công tử, cốt xoa nhẹ tự ái của Tiểu Linh Ngư, mong gây cảm nghĩ tốt nơi chàng, để chàng cho thuốc gấp.

Tiểu Linh Ngư co chân đá gió một tiếng rẹt, hét lên:

- Cho người biết, mụ Tô Anh không đến đây, thì người đừng hòng có thuốc giải.

Hồ Dược Sư lộ vẻ khổ sở:

- Tô Anh có đến đây hay không đến, việc làm của nàng có liên quan gì đến tại hạ ? Chứ còn chất độc trong người của tại hạ, nếu mà nó phát tác lên rồi thì ... thì ...

Tiểu Linh Ngư lại hét:

- Thì người chết, chứ còn gì nữa mà nói. Người có chết cũng đáng đời lắm, ai bảo người nói Tô Anh nhất định phải đến đây ?

Bây giờ chàng không cần biết thế nào là lẽ phải, bởi chàng hết sức bồn chồn, chàng nóng nảy suýt điên dược.

Thì đừng nói là một Hồ Dược Sư, cho dù có cả chục Hồ Dược Sư, chàng cũng phũ phàng như thường, đừng mong chàng chấp nhận một đạo lý trong tình cảnh này.

Hồ Dược Sư rối loạn tâm tư.

Y phục ướt lúc ngâm mình trong nước, qua một lúc lâu đã khô, bây giờ mồ hôi đổ ra, thấm ướt trở lại như cũ.

Chỉ có Giang Ngọc Lang là bình tĩnh như núi. Hắn ngồi đó, thỉnh thoảng phát cười hì hì.

Mường tượng Tô Anh có đến hay không đến, đều chẳng có quan hệ gì, dù chính hắn cần dược nàng chữa trị.

Thực ra, hắn đâu phải là con người có gan lỳ đến độ xem cái chết như không.

Mà hắn cũng chẳng có một dữ kiện nào để bằng vào đó, tỏ lộ cái vẻ thản nhiên gần như thách thức.

Chính hấn còn sợ chết hơn Hồ Dược Sư, đáng lý ra hấn phải khẩn trương hơn Hồ Dược Sư.

Chẳng qua, đột nhiên hấn cảm thấy hiệu lực của độc dược trong mình hấn tiêu tan mất, hấn nghe niềm sướng khoái trở lại với hấn dần dần, xà lực khí bắt đầu hồi sinh ...

Trong khi đó, Tiểu Linh Ngư cứ ngóng trông về phía cửa chờ Tô Anh xuất hiện.

Càng nóng, càng ngóng, ngóng mà chẳng thấy gì lại càng nóng hơn.

Sau cùng, không chịu nữa, chàng buông gọn:

- Đi ! Nàng đến hay không đến, ta chẳng cần đợi nữa ! Cứ đi tìm nàng !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Nếu bây giờ chúng ta đi tìm nàng, tiểu đệ sợ rằng không còn kịp nữa.

Tiểu Linh Ngư trợn tròn đôi mắt, quát:

- Người nói sao ? Không kịp ? Tại sao lại không kịp ?

Giang Ngọc Lang thở ra ?

- Dù có đi tìm Tô cô nương, trở về đây, chỉ sợ Hoa công tử ...

Hấn có ý dừng lại cho Tiểu Linh Ngư phải lo ngại.

Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên, quát:

- Hoa công tử làm sao ?

Giang Ngọc Lang ngập ngừng:

- Chẳng dám giấu Ngươi huynh ... cái chỗ tiểu đệ giấu Hoa công tử không được khoảng khoát cho lắm. Hơn nữa, không khí lại chẳng thông, nếu kéo dài thời gian ra, Hoa công tử sẽ ngạt thở.

Tiểu Linh Ngư lại nhảy lên chơi chơi, định nhào tới quật cho hấn chết liền.

Nhưng, chàng vừa dậm chân vọt đi, lại dừng, vẻ giận dữ nơi gương mặt tan biến tức khắc, đoạn chàng điểm một nụ cười, thốt:

- Giang huynh là người thông minh, hấn phải biết cái chết của Hoa công tử không mang lại ích lợi nào cho Giang huynh cả.

Giang Ngọc Lang thở dài lượt nữa:

- Tự nhiên tiểu đệ biết rõ điều đó, bất quá ...

Hắn nhìn sững Tiểu Linh Ngư, một phút sau tiếp nói:

- Giả như bây giờ, tiểu đệ đi cứu hắn thì tiểu đệ có sự lợi ích gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp nhanh:

- Tiểu đệ đảm bảo là Tô Anh sẽ trao thuốc giải độc cho Giang huynh ! Đó chẳng phải là một sự lợi ích sao ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Bây giờ thì tiểu đệ đã tức ngộ rồi ! Đời là mộng ảo sống lâu hay chết gấp cũng chỉ là một giấc mộng, sống lâu mộng dài, chết gấp là mộng ngắn, đã là mộng thì còn tha thiết làm gì ? Có thuốc giải cũng thế, không có cũng thế thôi, Ngư huynh ơi !

Bỗng nhiên mà hắn phát biểu sự nhận thức đó, một sự nhận thức mà nằm mộng Tiểu Linh Ngư cũng không bao giờ tưởng có được nơi hắn, chàng giật mình trở mắt nhìn hắn một lúc lâu.

Rồi chàng lẩm nhẩm:

- Người có phải ... là ... Giang Ngọc Lang chăng ? Chân chánh Giang Ngọc Lang của ngày nào, như thuở nào chăng ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Chân giả, giả chân, cái đó có nghĩa gì, Ngư huynh ? Chung quy đời là cõi mộng, dù là chân, dù là giả, ai ai cũng chơi vơi trong cảnh mộng, khi tỉnh dậy rồi là về với lòng đất lạnh, phải chăng Ngư huynh ? Thì, chân mà làm gì, giả mà làm gì ? Chẳng phân biệt, chẳng quan hệ. Ngư huynh ơi !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Hay ! Hay ghê ! Giang huynh là một bậc đại đức chân tu kiếp trước, đầu thai lên đời kiếp này ! Một đại hòa thượng chuyển thế !

Chàng cười thêm mấy tiếng nữa, rồi ngưng cười, nghiêm sắc mặt tiếp:

- Giang huynh đã thấu ngộ huyền cơ, thì còn gì hay hơn ? Vậy ngay bây giờ chúng ta đi cứu Hoa Vô Khuyết đi !

Giang Ngọc Lang thở dài.

Hắn thở dài đến lượt thứ ba, đoạn hắn thốt:

- Tiểu đệ không còn màng đến cái xác thân này nữa, sau khi tỉnh giấc mộng đời dài dài, là cái xác thân này cũng phải thúi, phải rửa nát ... Bất quá ...

Hắn day đầu qua Thiết Bình Cô, nhìn nàng một thoáng lộ vẻ ảm đạm, tiếp luôn:

- Bất quá ... còn nàng ! Nàng dành cho tiểu đệ biết bao ân tình ! Tiểu đệ bỏ nàng lại trên cõi đời, lòng nào nỡ hờ Ngự huynh.

Thiết Bình Cô nhìn hắn, ánh mắt si si dại dại, chẳng rõ nàng kinh ngạc hay hân hoan, tin tưởng hay nghi ngờ, bởi nàng không tưởng là Giang Ngọc Lang có thể thốt lên những lời như vậy.

Tiểu Linh Ngự vượt một câu:

- Giang huynh nói đúng, người ta có thể dứt khoát mọi việc trên đời, song riêng về tình yêu chân chánh thì vĩnh viễn khó mà quên được ! Còn vướng nó thì con người mất cái tự chủ ít nhất cũng nửa phần. Cho nên, đã không tha thiết với cuộc sống nữa. Giang huynh cũng khó mà dứt áo ra đi trên con đường vĩnh du ! Nhưng cái ý tứ của Giang huynh ...

Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Trải qua cái tao ngộ nà, thật lòng tiểu đệ nguội lạnh đi nhiều, chẳng còn muốn cùng các vị nhân huynh đua chen trên giang hồ, giành những tiện nghi tối thiểu ! Có thể bảo, bao nhiêu tình cứu ân oán, tiểu đệ với một nhát đao, dứt bỏ tất cả, phó mặc cho nước cuốn, gió đưa. Tiểu đệ sẽ cùng nàng tìm một chốn thâm sơn, cùng cốc, vắng bóng thế nhân đếm chuỗi ngày thừa, cùng nàng vĩnh viễn hưởng thanh nhàn dưỡng cái tâm trong cái đạo ! Tuy nhiên ...

Hắn nhếch nụ cười khổ, tiếp:

- Tiểu đệ dù có ý đó, song nghĩ lại trước kia từng làm nên bao nhiêu lỗi lầm, lòng tiểu đệ xốn xang, bứt rứt vô cùng. Đành rằng tiểu đệ biết rõ Ngự huynh khoan hồng, đại độ, nhân hậu, song sự tha thứ của Ngự huynh vẫn không làm cho tiểu đệ nhẹ điễm tử thẹn ...

Tiểu Linh Ngự chính sắc mặt:

- Người ta nói, buông con dao giết người xuống đất là cầm như rửa chân mà nhảy lên tòa sen, tiểu đệ khâm phục Giang huynh không hết, lẽ nào còn cố chấp mà dồn nhau vào đoạn đường cùng ? Tiểu đệ không thể đeo đẳng tạo phiền phức cho Giang huynh khi Giang huynh quyết tâm hồi đầu hướng thiện.

Giang Ngọc Lang thở ra:

- Chẳng phải tiểu đệ có lòng nghi hoặc chi Ngự huynh, bất quá ...

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Bất quá, dưới gầm trời này, ai ai cũng biết Tiểu Linh Ngự chẳng phải là một người quân tử, và đương nhiên chẳng phải là một lời nói suông của Tiểu Linh Ngự ! Phải vậy chẳng Giang huynh ? Tiểu đệ không trách chi Giang huynh nếu Giang huynh có nghi ngờ. Nhưng, muốn cho Giang huynh tin tưởng, tiểu đệ phải làm sao đây ?

Giang Ngọc Lang trầm ngâm một lúc:

- Ngự huynh là bậc thầy xa, hiểu rộng, nghe nhiều, hẳn cũng biết trong các loại thần dược có thứ mang tên là Nữ Nhi Hồng chứ ?

Tiểu Linh Ngự biến sắc, song lập tức cười tươi:

- Những tiếng khen đó, Giang huynh cất lại đi, dành lại mà dùng với người khác, tiểu đệ không dám tiếp nhận đâu. Bất quá nhận một lần, hiển nhiên tiểu đệ có nghe người ta nói đến loại dược thảo Nữ Nhi Hồng thôi.

Thiết Bình Cô động tính hiếu kỳ hỏi:

- Nữ Nhi Hồng là thứ cỏ chi ?

Tiểu Linh Ngự giải thích:

- Nữ Nhi Hồng là loại dược thảo cực độc, sanh sản tại những chỗ ẩm thấp, ai ăn lầm thứ cỏ đó thì trong vòng năm ngày trở lại sẽ có chứng bệnh quái dị phát sanh. Nó mừng tượng một thứ rau mà người ta thường dùng, cho nên ít ai phân biệt được. Cũng may nó không sanh sản nhiều, do đó mà từ xưa đến nay rất ít người trúng độc vì nó.

Thiết Bình Cô trở mắt:

- Chứng bệnh gì mà gọi là quái dị ?

Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Bệnh đó lúc phát, chẳng có chi lạ, bất quá người mắc bệnh cảm thấy buồn ngủ, tinh thần hoảng hốt, giống như cái chứng tương tư ấy mà ! Nếu cách vài tháng mà không ăn cái thức cỏ Ác Bà Thảo thì cái chứng bệnh đó phát triển trầm trọng hơn. Rồi ngoài một năm, chứng đó trở thành kinh niên không còn cách gì chữa trị cho dứt.

Chàng cười khở, tiếp luôn:

- Ác Bà Thảo khắc chế được Nữ Nhi Hồng, các vị có thấy là danh xưng ngộ ngộ không ?

Cái tên nghe hay quá, Thiết Bình Cô thích thú vô cùng, nhưng nghĩ đến chất độc của dược thảo, nàng lại giữ mình. Niềm thích thú tan biến ngay.

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Trong trường hợp này mà Giang huynh bỗng nhiên đề cập đến Nữ Nhi Hồng, hẳn là muốn cho tiểu đệ vướng phải bịnh tương tư ?

Hết sức giản dị, thản nhiên, Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Phải đó, Ngư huynh.

Hồ Dược Sư có cảm tưởng là Giang Ngọc Lang nổi điên bất ngờ. Cái sự yêu cầu của hắn hoang đường không thể tưởng nổi, nếu mà Tiểu Linh Ngư đáp ứng, ăn cái thứ Nữ Nhi Hồng đó, thì đúng là chàng còn điên hơn Giang Ngọc Lang gấp mấy phần.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cửa quý như vậy, làm sao trong nhất thời Giang huynh tìm ra mà bảo tiểu đệ ăn ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Nếu tiểu đệ đi tìm ở khắp bốn phương trời, vị tất trong năm ba năm mà tìm được ? May mắn thay, nhân một lúc bách bộ quanh vùng này, tiểu đệ phát hiện ra ! Nếu Ngư huynh đáp ứng thì tiểu đệ sẽ đến chỗ đó, đào lên cho Ngư huynh dùng.

Thiết Bình Cô kêu lên thất thanh:

- Người điên rồi sao ? Làm gì mà người nói được những tiếng đó chứ ? Trong thế gian có ai đáp ứng sự yêu cầu của người ?

Giang Ngọc Lang không quan tâm đến nàng, cứ từ từ tiếp:

- Hẳn Ngư huynh biết, Ác Bà Thảo cũng là loại dược thảo hiếm có như Nữ Nhi Hồng, song nếu chúng ta chịu phí công phu trồng nó, thì cũng có mà dùng. May mắn luôn cho tiểu đệ là biết cách trồng Ác Bà Thảo.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt chưa vội đáp.

Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Sau khi sự việc nơi đây dứt khoát rồi, tiểu đệ lập tức ra đi tìm nơi ẩn cư như đã trình bày cùng Ngư huynh, chuyên tâm trồng loại Ác Bà Thảo đó, nếu Ngư huynh còn lo nghĩ đến sự an toàn của mình, còn muốn sống mạnh khỏe, thì hẳn là phải bảo vệ cho tiểu đệ được an toàn.

Hồ Dược Sư lúc đó mới biết kế hoạch của Giang Ngọc Lang, với cách ấy hẳn uy hiếp Tiểu Linh Ngư rõ ràng, trừ khi Tiểu Linh Ngư không muốn sống khỏe, mới dám tin hẳn mà gây phiền phức.

Nhưng, kế hoạch của Giang Ngọc Lang đem ra còn khờ, còn non quá chừng, Hồ Dược Sư thậm tức cười cho hẳn, nghĩ:

- Người tưởng Tiểu Linh Ngư là một ngọc tử à ? Đổi lại là ta, giết ta chết, ta cũng không đáp ứng sự yêu cầu quái dị của người ! Hà hướng Tiểu Linh Ngư mà ai ai cũng ngán sợ cái tánh giảo quyệt ?

Tiểu Linh Ngư cứ chớp mắt.

Một lúc sau, chàng bật cười hì hì thốt:

- Giang huynh không đủ tin nơi tiểu đệ, thì làm sao tiểu đệ tin Giang huynh được ? Làm sao tiểu đệ dám chắc là Giang huynh vì tiểu đệ mà chuyên tâm trồng cái thứ Ác Bà Thảo đó cho tiểu đệ dùng ? Và chắc gì có Ác Bà Thảo cho tiểu đệ đưa vào miệng.

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Tiểu đệ trúng độc như thế này, Ngư huynh muốn giết thì có khó khăn chi đó !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Giả như tiểu đệ không tin được Giang huynh ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Ngư huynh nói thế chứ, nếu muốn tìm tiểu đệ, dù cho tiểu đệ ẩn trốn tận phương trời góc biển nào, Ngư huynh vẫn tìm ra được như thường.

Là con người thông minh, Tiểu Linh Ngư hỏi mấy câu hết sức ngây ngô, Giang Ngọc Lang lại đáp hết sức khéo, đáp như thế có khác nào chẳng đáp ?

Dù vậy, Tiểu Linh Ngư cũng tin.

Nhưng, chàng còn hỏi thêm:

- Tiểu đệ ăn Nữ Nhi Hồng rồi, Giang huynh đi cứu Hoa Vô Khuyết.

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Nếu tiểu đệ thất tín, Ngư huynh có thể tùy thời tùy khắc, sát hại tiểu đệ.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Được rồi ! Tiểu đệ đáp ứng !

Tiểu Linh Ngư cuối cùng vẫn đáp ứng sự thỉnh cầu của Giang Ngọc Lang.

Cái điều mà chẳng một ai đáp ứng, chàng lại đáp ứng ! Cái điều mà ai ai cũng đoán là chàng không thể không làm, thì chàng lại không làm. Ngược lại, việc mà ai ai cũng nghĩ là chàng phải từ chối thì chàng lại chấp nhận !

Hoang đường thật !

Đúng là hoang đường, mà lại hoang đường một cách đáng buồn cười !

Trừ Tiểu Linh Ngư ra, có lẽ trên đời này chẳng còn ai làm chuyện như thế được !

Hồ Dực Sư sững sờ.

Y nhìn đăm đăm Tiểu Linh Ngư, thầm nghĩ:

- Điên ! Hấn điên rồi ! Thì ra, hấn chỉ là một gã điên ! Ai cho rằng hấn thông minh, thì thật là lầm ! Lầm to ! Hoặc giả những kẻ thông minh lắm lúc biến thành điên, nếu có trường hợp đó thì đúng là trường hợp của hấn hiện tại !

Thiết Bình Cô cũng sững sờ như Hồ Dực Sư.

Cũng như Hồ Dực Sư, nàng không nói được tiếng nào, chỉ nhìn lom lom Tiểu Linh Ngư, tự hỏi chàng có điên hay không.

Đúng như hấn nói, Giang Ngọc Lang đào lên 1 cọng Nữ Nhi Hồng.

Và đúng như chàng đã hứa, Tiểu Linh Ngư tiếp lấy, ăn liền.

Chàng đưa tay áo quạt ngang miệng rồi bật cười lớn, thốt:

- Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu ! Không ngờ cái thứ Nữ Nhi Hồng này lại có hương vị tuyệt vời ! Bình sanh ta chưa ăn thứ cỏ rau nào mà thơm mà dịu như nó !

Giang Ngọc Lang mừng không tưởng nổi.

Tuy nhiên, hấn giấu niềm vui, buông tiếng thở dài lý luận:

- Phần đông tuyệt đại giai nhân đều là nguồn họa khuynh thành, khuynh quốc, nhưng vật tuyệt độc thì lại là thứ có mỹ vị rất hiếm có trên đời. Chỉ có thứ lương dược mới có mùi hôi vị đắng ! Hôi và đắng cứu mạng người, còn thơm và dịu thì hại mạng người !

Tiểu Linh Ngư nắm tay hấn, tiếp:

- Giang huynh nói chí lý ! Cũng như, những lời dễ nghe phần nhiều là những lời lừa dối người. Mà thôi, bỏ đi những lý luận đó, mất thì giờ lắm. Giang huynh ơi ! Chúng ta đi cứu người gấp đi !

o0o

Ngôi thạch thất được dựng lên tại một địa điểm hoang vu cô tịch lắm rồi, càng cô tịch hơn là ngôi nhà lại chẳng có người ở.

Rời nơi cô tịch đó, Giang Ngọc Lang đưa Tiểu Linh Ngư đến một nơi cô tịch khác.

Nơi khác, ngoài cái sự cô tịch ra, còn là một chỗ hiểm trở phi thường. Vừa đi, hấn vừa giở cái chứng gian trá của hấn, chốc chốc hấn lại thở hổn hển, chốc chốc lại ngã xuống.

Chẳng những thế, đôi chân hấn run cực độ.

Tiểu Linh Ngư nóng nảy hết sức, cuối cùng đành bế hấn lên mà đi tới. Chàng bảo:

- Nơi đó là đâu ? Giang huynh cứ nói, tiểu đệ mang Giang huynh đi, như vậy mới tranh thủ thời gian được.

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Làm phiền Ngư huynh quá, tiểu đệ đâu dám ?

Tiểu Linh Ngư gượng cười:

- Chẳng sao đâu, Giang huynh có nặng bao nhiêu đâu mà ngại ! Tiểu đệ ầm ể dàng !

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

Nói vậy chắc Ngư huynh nặng lắm ? Và như vậy thì từ nay tiểu đệ làm sao bế Ngư huynh nổi ?

Thiết Bình Cô dậm chân:

- Ta van cầu hai người đừng đấu khẩu nữa !

Giang Ngọc Lang thản nhiên:

- Ta làm sao dám cãi lại Ngư huynh ? Bất quá ...

Bồng, hấn ngưng câu nói, rồi đưa tay chỉ ra phía trước, tiếp:

- Ngự huynh có thấy cái động đó chẳng ?

Tiểu Linh Ngự nhìn theo tay hấn.

Chàng nhận ra có một cái động đen đen ở khoảng giữa vách núi, rêu phủ xanh rì.

Nơi cửa động có một tảng đá nhú ra, dường tượng một tòa tiểu đình bên ngoài cửa sổ.

Chàng chớp mắt mấy lượt, đoạn hỏi:

- Giang huynh giấu Hoa Vô Khuyết trong đó ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Nơi đó cũng được lắm chứ !

Tiểu Linh Ngự lại hỏi:

- Tại sao Giang huynh không lấy đá lấp miệng hang ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Hoa công tử không còn khí lực nhích nửa bước chân, tiểu đệ có sợ y trốn đi đâu được mà phải bít miệng hang ?

Bồng Tiểu Linh Ngự trừng mắt, quát lớn:

- Miệng hang không lấp kín thì làm gì hấn chết ngộp được ?

Giang Ngọc Lang không biến đổi thần sắc, đáp:

- Có thể y không ngạt thở mà chết, song những hang vắng vẻ tại vùng núi non thường là nơi rắn rết độc, hoặc ác thú trú ẩn, thì ...

Hấn chưa dứt câu, Tiểu Linh Ngự vẫn còn ôm hấn bèn nhún chân nhảy vọt lên.

Giang Ngọc Lang vội kêu:

- Ngự huynh có thể buông tiểu đệ xuống, cho tiểu đệ xem lại có đúng là cái động đó hay tiểu đệ lầm ...

Tiểu Linh Ngự buông hấn rơi xuống, hấn không dám gượng đứng, cứ để cho thân hình lăn đi, hấn lại đưa tay chịu lại cho cái trốn không nhanh, đến cửa hang rồi, nhìn vào trong, chợt hấn thét lên:

- Hoa công tử ! Tiểu đệ đến cứu công tử đây ! Công tử có nghe tiểu đệ gọi chẳng ?

Chỉ có tiếng dội vọng ra, không tiếng đáp lại.

Giang Ngọc Lang cau mày, gọi tiếp:

- Hoa công tử ! Công tử làm sao thế ? ... Tại sao ...

Tiểu Linh Ngư dậm chân, lôi Giang Ngọc Lang ra phía sau chàng, rồi tự mình mọp xuống, giương mắt nhìn vào trong.

Lòng hang tối quá, chẳng trông thấy chi cả.

Giang Ngọc Lang hỏi:

- Ngươi huynh có thấy Hoa công tử chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gằn giọng:

- Người định giở cái trò gì đó, hả tiểu tử ? Tại sao ...

Chàng chưa dứt câu, một đạo kinh lực từ phía hậu cuốn tới, bốc chàng quăng luôn vào hang, như chiếc lá rơi ...

Mới đó đi không vững, thở không nổi, giờ đây Giang Ngọc Lang trở thành con hổ, hấn tung một ngọn cước đá bắn Tiểu Linh Ngư bay xuống hang, nhưng đồng thời hấn kêu lên kinh hoàng:

- Ngươi huynh ... Tiểu Linh Ngư

Tiểu Linh Ngư không đáp.

Một phút sau, có tiếng binh vọng ra ngoài.

Rơi từ miệng hang xuống, mất một phút vật rơi mới chạm đáy, đủ biết đáy hang sâu đến đâu !

Tiếng bình vang lên, vừa âm u vừa rùng rợn.

Giang Ngọc Lang ngẩng mặt lên không, bật cười lớn:

- Tiểu Linh Ngư ! ... Tiểu Linh Ngư ! ... Chẳng thể nào người hiểu nổi Giang Ngọc Lang ! Không, người không thể hiểu nổi ta, cuối cùng người cũng bị ta lừa.

Thiết Bình Cô ở bên dưới tảng đá, việc gì xảy ra bên trên nàng chẳng biết chi cả.

Bây giờ nghe Giang Ngọc Lang bật cười đắc ý, nàng kinh hãi, cao giọng hỏi:

- Người đã làm gì Tiểu Linh Ngư ?

Giang Ngọc Lang còn cười vang:

- Thực sự người quan tâm đến Tiểu Linh Ngư hay người vì ta ?

Thiết Bình Cô thét:

- Nhưng ... người không thể ...

Giang Ngọc Lang hỏi:

- Không thể làm sao ?

Thiết Bình Cô run run giọng:

- Người giết hấn rồi phải không ?

Giang Ngọc Lang cười gằn:

- Ta không giết hấn, để thường ta để cho hấn sống đặng hấn giết ta à ?

Thiết Bình Cô vừa sợ vừa giận, rít lên:

- Người chẳng đã ăn năn cải quá rồi sao ? Người chẳng muốn cùng ta an hưởng những ngày thừa nơi thanh tịnh sao ? Tại sao người ...

Nàng vừa rít, vừa tìm cách lên trên tầng đá, toan nhảy lên, song nhớ lại chỉ mặc có một chiếc áo của Hồ Dực Sư, áo che phần trên chứ không che phần dưới, nhảy lên như vậy thì người trên chẳng thấy gì, còn người dưới thì thấy trọn vẹn phần hạ bộ của nàng.

Mà Hồ Dực Sư cũng có mặt ở bên dưới, con mắt của y chẳng phải vừa như thế, làm sao nàng dám nhảy ?

Nàng lo sợ Hồ Dực Sư nhìn trộm, nhưng chỉ là lo hão sợ huyền, bởi Hồ Dực Sư đâu còn tâm trí nào nghĩ đến cái việc đó ?

Y đang chết điếng trước cái nạn của Tiểu Linh Ngư, mãi một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Y không giữ được sự tự mình, cất giọng hỏi:

- Tiểu Linh Ngư đã trúng độc của Nữ Nhi Hồng rồi, thì từ nay về sau người có thể bằng vào đó mà uy hiếp hấn, người muốn chi hấn phải vâng theo nấy, tại sao người giết hấn ? Giết làm gì cho uổng ? Người còn có chỗ dùng hấn kia mà !

Giang Ngọc Lang hỏi lại:

- Tiên sanh chưa nghĩ ra nguyên nhân sao ?

Hồ Dực Sư thở dài:

- Nếu ta đã nghĩ ra, thì còn hỏi người làm chi ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Tiên sanh không nghĩ ra, mà Tiểu Linh Ngư cũng không nốt. Cho nên hẳn phải mắc mưu. Cho tiên sanh biết, cọng Nữ Nhi Hồng tại hạ cho Tiểu Linh Ngư ăn đó, bất quá chỉ là một trò giả tạo thôi ! Tiên sanh hiểu rõ chưa ?

Hồ Dực Sư giật mình, thậm nhận hẳn có tâm cơ qua sâu độc, thủ đoạn cao cường.

Hắn tiếp:

- Hẳn tự cho mình là thông minh, hẳn nghĩ trên đời này chẳng ai lừa nổi hẳn. Chính cái tính tự đắc đó hại hẳn, cho nên những kẻ đại thông minh có lúc mắc mưu một cách ngu xuẩn, không tưởng nổi !

Hắn bật cười ha hả, lại tiếp:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Ngày thường, người tự hào là đệ nhất thông minh trong thiên hạ, bây giờ thì hẳn người đã hiểu rõ rồi, ai là kẻ thông minh nhất hạng trên đời.

Hồ Dực Sư cau mày:

- Còn Hoa Vô Khuyết ? Chẳng lẽ hẳn cũng bị người giết rồi.

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Hẳn trốn từ lâu !

Hồ Dực Sư lại giật mình lướt nữa:

- Trốn ?

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Tiên sanh cũng cho rằng Hoa Vô Khuyết ngốc luôn nữa sao ? Hẳn cũng biết lừa người ta như thường, hẳn cố giả vờ si si dại dại, cho các vị không đề phòng, rồi thừa cơ chuồn đi.

Hồ Dực Sư thù người một lúc, đoạn cười khổ, hỏi:

- Thế còn Bạch Sơn Quân ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Lúc đó bệnh chứng của tại hạ phát tác cực kỳ lợi hại, làm cho tại hạ đỡ mê đỡ tỉnh, chẳng thấy cái gì rõ rệt, mừng tưởng là Bạch tiên bối đuổi theo Hoa Vô Khuyết thì phải.

Hồ Dược Sư ngẩng đầu lên, hỏi luôn:

- Và bây giờ ? Bệnh của người ...

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Có những thứ độc dược lợi hại, song chất độc càng lợi hại thì lại càng chóng tiêu tan !

Hồ Dược Sư vụt nhảy lên chơi chơi, rồi kêu âm ỉ:

- Nguy ! Không xong cho ta rồi ! Chất độc trong người của ta chưa tiêu tan, ta phải theo Tiểu Linh Ngư xuống hang yêu cầu hắc trao cho thuốc giải !

Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Vậy càng hay ! Tiên sanh cứ xuống đó mà tìm hắc !

Vừa cười, vừa thốt, hắc cũng vừa xuất thủ.

Hồ Dược Sư vừa phi thân lên tảng đá, chưa kịp đáp xuống, đúng lúc Giang Ngọc Lang vung tay ra, hất y văng luôn vào hang.

Nhìn cái cảnh đó, Thiết Bình Cô như mất thần.

Giang Ngọc Lang muốn biểu diễn một ngón nghề, tung mình lên không, lộn người đi mấy vòng, rồi đáp xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng như cánh bướm.

Hắc cười hì hì, hỏi:

- Người thấy chưa ? Ta cũng khá đấy chứ !

Thiết Bình Cô buông lơ lửng:

- Thấy ! Người khá lắm !

Giang Ngọc Lang lại cười:

- Có một người chồng khá như vậy, chẳng lẽ người cao hứng ?

Thiết Bình Cô không đáp, vụt xoay mình, phóng chân chạy đi liền.

Giang Ngọc Lang phi thân lướt tới vụt qua mặt nàng, quay mình chặn lại, cười hì hì, hỏi:

- Người định làm gì ? Lâu lắm rồi chúng ta không có dịp thân cận nhau, luôn luôn bị cái bọn đó ám mãi, phần thì ta mang bệnh. Bây giờ chỉ có hai chúng ta thôi, mà ta thì cũng khỏi bệnh rồi, đúng là cái lúc hưởng khoái lạc, bù trừ những lúc nhịn thềm nhịn khát, sao người nữ bỏ ta mà chạy đi ?

Thiết Bình Cô cười lạnh:

- Muốn đã thềm đã khát thì cứ đi tìm kẻ khác mà hưởng khoái lạc. Người là bậc thông minh, võ công siêu việt, đáng mặt đại anh hùng, ta thấp hèn quá, với không tới đâu !

Giang Ngọc Lang lại cười:

- Ta còn tìm ai nữa chứ ? Tìm ai ? Ta chỉ thích có mỗi một mình người thôi !

Hắn vòng qua hông nàng, ôm nàng vào lòng, hôn vào má nàng.

Thiết Bình Cô vùng vẫy, song hắn ôm cứng quá, không làm sao thoát khỏi vòng tay của hắn.

Nàng dậm chân, gất:

- Người có buông ta ra hay không ?

Giang Ngọc Lang cười híp mắt:

- Ta không buông ! Nhất định không buông ! Người đánh chết ta cũng không buông, thật đấy !

Hắn làn tay dưới áo của Thiết Bình Cô.

Nàng vẫn còn vùng vẫy, nhưng kháng lực yếu dần, yếu dần, rồi lệ thấm từ từ trào mi, lăn dài xuống má.

Nàng run giọng thốt:

- Buông tay đi, nghe ta hỏi đây này !

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Thì cứ hỏi, ta làm gì mặc ta, ta có bịt miệng người đâu mà bảo ta buông tay chứ ?

Thiết Bình Cô hỏi liền:

- Người hại chết Tiểu Linh Ngư, như vậy chưa vừa lòng sao mà còn hại luôn Hồ Dục Sư ?

Giang Ngọc Lang hỏi lại:

- Thật sự người không biết tại sao ?

Thiết Bình Cô hừ một tiếng:

- Không biết nên ta mới hỏi chứ ! Biết thì còn hỏi làm gì cho mỗi miệng ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Ta thấy tiểu tử đó say mê người, ta muốn điên lên, hận là không đập chết được hắn ngay lúc đó !

Thiết Bình Cô trở mắt:

- Người giết hắn ... chỉ vì ta ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Chẳng biết tại sao, hể trông thấy ai nhìn người là lòng ta sôi sục lên liền. Ta tức uất đến có thể chết đi được đó. Hà hướng hắn có ý muốn chiếm cho được người ! Kẻ nào chạm đến làn da người, kẻ đó phải chết với ta !

Bàn tay của hắn còn lợi hại hơn cái miệng của hắn. Lời nói đó có thiếu nữ nào nghe mà chẳng mê ? Mê lời nói rồi, lại còn mê luôn với những xoa nắn phụ họa bên trong lớp áo.

Thiết Bình Cô thở dài:

- Ta cứ tưởng chỉ có nữ nhân mới ghen thôi ! Không ngờ người cũng ghen, mà lại ghen độc, ghen ác !

Giang Ngọc Lang nghiêm giọng:

- Có yêu mới có ghen, càng yêu nhiều càng ghen nhiều !

Rồi hắn cười, tiếp luôn:

- Tại ta đấy, ai bảo ta yêu say mê người làm chi !

Thiết Bình Cô mát bụng quá chừng. Vẻ giận dữ nơi gương mặt tan biến mất.

Mặt nàng lại ửng hồng, giọng nàng run run, cơ thể cũng run run luôn.

Lần này, hiển nhiên là chẳng phải vì giận mà nàng run nữa rồi !

Giang Ngọc Lang kể miệng bên tai nàng thì thào mấy tiếng.

Mặt nàng đỏ hơn, đầu nàng lắc lắc, nàng thốt nhanh:

- Không được ! Không được ! Không thể ở ngay tại chỗ này được !

Giang Ngọc Lang cười gợt:

- Sao lại không được ? Nơi đây cũng như mọi nơi khác, tại sao lại không được chứ ?

Thiết Bình Cô lí nhí:

- Nếu bất ngờ có kẻ đi qua, trông thấy ...

Giang Ngọc Lang trấn an nàng:

- Ở đây, quý cũng chẳng hiện ra, làm gì có người mà mình sợ ai trông thấy ? Không sao đâu, nghe lời ta, cứng nhé ! ...

Chẳng rõ tại sao, đang ở trong vòng tay của hấn, Thiết Bình Cô vọt bay thẳng đứng lên không, đồng thời nàng rút lên kinh hải.

Giang Ngọc Lang hoảng hồn, theo đà vọt của nàng mà nhìn lên, thấy đôi chân của Thiết Bình Cô chới với trên không, đá loạn tứ tung, còn nàng không ngừng vút lên cao, lên mãi như chiếc pháo thăng thiên.

Lên đến độ cao trùng bảy tám trượng, nàng dừng lại, rồi rơi xuống một tàng cây.

Tàng cây đó, chênh chênh ra ngoài khỏi sườn núi, cây chênh, sườn dốc, mừng tượng một chiếc cần câu, từ trên trông thấy rõ chẳng ba ở giữa thân cây và tàng.

Thiết Bình Cô rơi xuống, tà áo dất ngang chẳng ba, móc nàng tại đó, lủng lẳng cái thân thể trần truồng.

Giang Ngọc Lang không hiểu nổi tại sao Thiết Bình Cô lại vọt lên không rồi bị treo tại đó.

Hấn cao giọng gọi:

- Người cứ nhảy xuống, ta ở dưới này hứng cho, chẳng rơi xuống đất đâu mà sợ.

Thiết Bình Cô mừng tượng quá khiếp đến mất hồn mất vía, không nói năng, không động đậy, mặt xám xịt, mắt đứng tròn.

Như vậy, nàng còn nghe Giang Ngọc Lang nói gì được ?

Nàng còn trông thấy Giang Ngọc Lang gì được ?

Giang Ngọc Lang nhận ra nàng hướng mắt về một phía, chừng như ở phía đó có một hấp lực thu hút nàng rất mạnh, nếu tà áo không quấn vào chẳng ba cây giữ nàng lại, hấn nàng đã bị hút đi mất về phía đó rồi.

Lấy làm lạ, hấn nhìn theo.

Bất giác, hấn giật mình, ở phía đó chẳng rõ xuất hiện từ lúc nào, một người vận áo trắng, bỏ tóc xõa dài, đang đứng bất động.

Tà áo trắng phát phơ theo gió, nhưng con người thì bất động, trông như một chiếc áo treo nơi một trụ gỗ.

Nơi mặt, có một chiếc nạ bằng gỗ.

Hiển nhiên, Thiết Bình Cô bị người đó dùng một môn công kỳ diệu hất lên cao, rồi buông rơi xuống tàng cây.

Và cách buông rơi nàng cũng phải được tính toán rất kỹ, nàng mới bị móc nơi chằng ba cây, lủng lẳng tại đó, chứ nếu không thì nàng đã rớt xuống sườn núi, nát thịt tan xương rồi.

Giang Ngọc Lang không đến nỗi quá ngu mà chẳng nhận ra được người đó có võ công cao tuyệt, và giảo hoạt như hấn tự nhiên phải cân phần lợi hại liền.

Có đánh chết hấn, đối với những cao thủ cỡ đó, hấn cũng chẳng dám phản kháng.

Nhưng, dù sao thì một nam nhân đang hứng lên cao cực độ, lại mất hứng bất ngờ, nhất là cái hứng đó bị phá hủy như vậy, thì không nhiều cũng ít, nam nhân phải bất bình tức uất.

Có bất bình, tức uất thì niềm sợ hãi cũng giảm đi phần nào, huống chi hấn cũng là một tay khá ? Giả như hấn không thủ thắng nổi, vị tất kẻ kia sẽ làm gì được hấn ?

Trong phút giây phần uất, hấn cự nự liền:

- Người có cái tật lớn quá, cái tật can thiệp vào việc người khác một cách mù quáng, chẳng cần suy lường hậu quả. Đương nhiên dám tìm đến ta mà sanh sự, thật là quỷ sứ gọi hồn người rồi đó nhé !

Người áo trắng không đáp, không động đậy.

Giang Ngọc Lang càng tức uất hơn, vung tay đánh ra một chưởng.

Người áo trắng khẽ nhích cánh tay, ống tay áo phát nhẹ, bàn tay của Giang Ngọc Lang vừa bay ra, vụt trở lại ngay.

Rồi một tiếng bốp vang lên, chưởng của hấn lại đánh vào đầu hấn.

Đau quá, song hấn không mất thần trí, biết ngay mình gặp thứ dữ rồi. Tuy không thấy rõ mặt mày người đó, nhìn mới tóc đen dài của đối phương, hấn cũng đoán ra người.

Hấn cảm thấy đôi chân mềm nhũn, tựa hồ không còn kèm nổi thân thể của hấn.

Hấn run run giọng hỏi:

- Bà ... bà là Di Hoa cung chủ ?

Người áo trắng lạnh lùng:

- Người xứng đáng nói lên bốn tiếng Di Hoa cung chủ sao ?

Giang Ngọc Lang nhào xuống đất, vập đầu van cầu:

- Tiểu nhân quả thật không xứng đáng nói lên mấy tiếng đó. Tiểu nhân đáng tội chết.

Không đợi người áo trắng xuất thủ, hấn vung tay tự đánh vào mình, hấn lại tự đánh cực mạnh.

Người áo trắng lạnh lùng nhìn hấn, chẳng nói gì.

- o O o -